

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

Qvod Sola Fides In Christvm Ivstificet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

propter opera aut merita nostra. Nec possunt acquiescere perterrefacta corda, si sentire debent, se propter opera propria, aut propriam dilectionem, aut legis impletionem placere, quia hæret in carne peccatum, quod semper accusat nos. Tunc autem acquiescunt corda, quando in illis terroribus statunt, nos ideo placere Deo, quia promissit, & Deum præstare promissum propter suam veritatem, non propter dignitatem nostram. Ita Abraham audiuit hanc vocem: Nolite timere, ego enim sum protector tuus, &c. Hic erexit se, & sensit Deum sibi propitium esse, non quia ipse meritus esset, sed quia necesse esset Dei promissionem veram iudicari. Hæc igitur fides imputatur ei pro iusticia, hoc est, qui assentitur promissioni, & accipit oblatam reconciliationem, iam vere est iustus & acceptus Deo, non propter dignitatem suam, sed quia gratuitam promissionem Dei accipit. Non frustra placuit Paulo hoc testimonium Genesis, Videmus quomodo exaggerat, quam diligenter in eo commoratur, quia videbat naturam fidei in hoc loco facile perspicui posse, Videbat discrete addi testimonium de imputatione iusticiæ, Videbat adimi operibus laudem promerendæ iustificationis & pacandæ conscientie. Cum Abraham ideo pronuntietur iustus, quia assentitur promissioni, & accipit oblatam reconciliationem, non opponit iræ Dei merita aut opera. Quare hic locus diligenter consideratus, copiose de tota re pijs mentes docere poterit, qui quidem ita intelligi poterit, si proponant cum sibi perterrefactæ mentes, & statuunt, ad eundem modum se debere assentiri gratuita promissioni. Neq; enim possunt aliter acquiescere, nisi statuunt se habere Deum placatum, quia promiserit, non quia nostra natura, vita, & opera digna sint.

ITAQUE & Patres iustificabantur, non per legem, sed per promissionem & fidem. Ac mirum est aduersarios adeo extenuare fidem, cum videant ubiq; pro præcipuo cultu laudari, vt Psal. 49. Inuoca me in die tribulationis, & eripiam te. Ita vult innotescere Deus, ita vult se coli, vt ab ipso accipiamus beneficia, & quidem accipiamus propter ipsius misericordiam, non propter merita nostra. Hæc est amplissima consolatio in omnibus afflictionibus. Et huiusmodi consolationes abolent aduersarij, cum fidem extenuant, & vituperant, & tantum docent homines per opera & merita cum Deo agere.

QVOD SOLA FIDES IN
CHRISTVM IUSTIFICET.

PRIMUM, ne quis putet nos de otiosa nōticia historia loqui, dicendum est, quomodo contingat fides. Postea ostendemus & quod iustificet, & quomodo hoc intelligi debeat, & diluemus ea, quæ aduersarij obijciunt. Christus Lucæ ultimo, iubet prædicari penitentiam

sentiam in nomine suo, & remissionem peccatorum. Euangelium enim arguit omnes homines, quod sint sub peccato, quod omnes rei aeternae irae ac mortis, & offert propter Christum remissionem peccatorum, & iustificationem, quae fide accipitur. Praedicatione poenitentiae, quae arguit nos, perterrefacit conscientias veris & sancti terroribus. In his corda rursus debent concipere consolationem. Non sit, si credant promissioni Christi, quod propter ipsum habeamus remissionem peccatorum. Haec fides in illis pavoribus erigenti consolans, accipit remissionem peccatorum, iustificat & vivificat. Nam illa consolatio est nova & spiritualis vita. Haec plana & perspicua sunt, & à pijs intelligi possunt, & habent Ecclesiae testimonium. Aduersarij nusquam possunt dicere, quomodo detur Spiritus sanctus. Fingunt Sacramenta conferre Spiritum sanctum ex opere operato, sine bono motu accipientis, quasi vero otiosa res sit donatio Spiritus sancti. **C V M** autem de tali fide loquamur, quae non est otiosa cogitatio, sed quae à morte liberat, & nouam vitam in cordibus parit, & est opus Spiritus sancti, non statim peccato mortali, sed tantisper dum adest bonus fructus parit, vt postea dicemus. Quid potest dici de conuersione impij, seu de modo regenerationis simplicius & clarius? Proferant vnum commentarium in sententia ex tanto scriptorum agmine, qui de modo regenerationis dixerunt. Cum loquuntur de habitu dilectionis, fingunt homines Spiritum sanctum per opera mereri, non docent per verbum accipi, sicut & haec tempore Anabaptistae docent. At cum Deo non potest agi, Deo non potest apprehendi, nisi per verbum. Ideo iustificatio fit per verbum, sicut Paulus inquit: Euangelium est potentia Dei ad salutem omni credenti. Item: Fides est ex auditu. Et vel hinc argumentum sumi potest, quod fides iustificet, quia si tantum fit iustificatio per verbum, & verbum tantum fide apprehenditur, sequitur quod fides iustificet. Sed sunt aliae maiores rationes. Haec diximus hactenus, vt modum regenerationis ostenderemus, & vt intelligi possent qualis sit fides, de qua loquimur.

N V N C ostendemus quod fides iustificet. Vbi primum hoc ostendi sunt lectores, quod sicut necesse est hanc sententiam tuetur, quod Christus sit Mediator, ita necesse sit defendere, quod fides iustificet. Quomodo enim erit Christus Mediator? si in iustificatione non vtimur eo mediatore, si non sentimus, quod propter ipsum iusti reputemur. Id autem est credere, confidere meritis Christi, quod propter ipsum certo velit nobis Deus propitius esse. Item, sicut oportet defendere, quod praeter legem necessaria sit promissio Christi: ita necesse est defendere, quod fides iustificet. Lex enim non daret gratuitam remissionem peccatorum. Item: Lex non potest fieri.

nisi prius accepto Spiritu sancto. Necessè est igitur defendere, quod promissio Christi necessaria sit, At hæc non potest accipi, nisi fide. Itaq; qui negant fidem iustificare, nihil nisi legem abolito Euangelio, & abolito Christo, docent.

Sed nonnulli fortassis, cum dicitur, quod fides iustificet, intelligunt de principio, quod fides sit initium iustificationis, seu præparatio ad iustificationem, ita ut non sit ipsa fides illud quo accepti sumus Deo, sed opera quæ sequuntur. Et somniant, fidem ideo valde laudari, quia sit principium. Magna enim vis est principij, ut vulgo dicunt: ἀρχὴ ἡμῶν πάντων, ut si quis dicat, quod Grammatica efficiat omnium artium doctores, quia præparat ad alias artes, etiam si sua quemq; ars vere artificem efficit. Non sic de fide sentimus, sed hoc defendimus, quod proprie ac vere, ipsa fide, propter Christum iusti reparamur, seu accepti Deo sumus. Et quia iustificari significat, ex iniustis iustos effici, seu regenerari, significat & iustos pronuntiarì seu reputari. Vtroq; enim modo loquitur scriptura. Ideo primum volumus hoc ostendere, quod sola fides ex iniusto iustum efficiat, hoc est, accipiat remissionem peccatorum.

OFFENDIT quosdam particula, Sola, cum & Paulus dicat: Arbitramur hominem iustificari fide, non ex operibus. Item Ephes. 2. Dei donum est, non ex vobis, neq; ex operibus, ne quis gloriatur. Item Rom. 3. Gratis iustificati. Si displicet exclusiua, sola, tollant etiam ex Paulo illas exclusiuas, gratis, non ex operibus, donum est, &c. Nam hæc quoq; sunt exclusiua. Excludimus autem opinionem meriti. Non excludimus verbum aut Sacramenta, ut calumniantur aduersarij. Diximus enim supra, fidem ex verbo concipi. Ac multo maxime ornamus ministerium verbi. Dilectio etiam & opera sequi fidem debent, quare non sic excluduntur, ne sequantur, sed fiducia meriti dilectionis aut operum, in iustificatione excluditur. Idq; perspicue ostendemus.

QVOD REMISSIONEM PECCATORVM SOLA FIDE IN CHRISTUM CONSEQUAMUR.

FATERI etiam aduersarios existimamus, quod in iustificatione primum necessaria sit remissio peccatorum. Omnes enim sub peccato sumus. Quare sic argumentamur:

Consequi remissionem peccatorum, est iustificari, iuxta illud: Beati quorum remissæ sunt iniquitates.

Sola fide in Christum, non per dilectionem, non propter dilectionem aut opera, consequimur remissionem peccatorum, etsi dilectio sequitur fidem.

H Igitur